

Af Hensyn til, at man af Mangel paa et passende Sammenligningsled ikke har været i Stand til at undersøge Virkningen af Lov af 10de April 1874 i dens Helhed, har Kollegiet anset det for rigtigst ved denne Leilighed at fremsætte de Grunde, som a priori tale for Gavnigheden af denne Lovs enkelte Afsnit.

Lovens Indhold famler sig om følgende Hovedpunkter: 1) Bestemmelser angaaende den medfødt Syffilis, 2) Isolationsforanstaltninger (fri Kur og Pleie for veneriske paa Sygehus, tvungen Indlæggelse under visse Forhold, Kontrol med Patienterne efter fuldbendt Kur), 3) Bestemmelser vedrørende Politiets Indfribden mod den hemmelige Prostitution, 4) Bestemmelsen om den offentlige Prostitution.

Kollegiets Udtalelser gjælde kun disse Hovedpunkter i al Almindelighed, og en Godkjendelse af deres Nytte involverer ikke for Kollegiet en Indrømmelse af, at alle Detailbestemmelser ere de eneste og bedste, som kunne tænkes mulige.

Med Hensyn til Bestemmelserne om medfødt Syffilis og Isolationsforanstaltningerne kan Kollegiet ikke antage, at der kan reises nogen Tvivl om deres gode Virkninger. De tilsigte navnlig at forhindre Udbredelsen af Syffilis insons, hvorved forstaas Syffilis, som er overført ad anden Vej end ved Samleie, ikke har noget med Uædelighed at gjøre og ikke med Rette kan betegnes som „Utgtsfygdom“. Man skal henlede Opmærksomheden paa, at denne Form af Syffilis er langt hyppigere, end det i Almindelighed antages. Af de i Aarene 1885—87 i hele Danmark for Syffilis behandlede ca. 6,400 Individuer, havde 221 eller 3—4 pCt. uskyldigt paadraget sig Sygdommen. I Aarene 1864—65 opgive Lægerne udenfor Kjøbenhavn, at ca. 20 pCt. af de af dem behandlede Syffilistilfælde stuldes Syffilis insons. Strengt taget burde regnes herhen de Tilfælde af Syffilis, som gifte Kvinder hente hos deres Mænd. Antallet af disse Tilfælde er sikkert meget stort; men kan for Danmarks Vedkommende ikke opgives, enkelte udenlandske Statistiker angive, at 20—24 pCt. af Syffilistilfælde hos Kvinder stuldes Smitte, overført i Vægteskabet.

Kollegiet anser Bestemmelsen om fri Kur og Pleie, eventuel tvungen Indlæggelse paa Sygehus for at være en Foranstaltning af overordentlig Betydning overfor Udbredelsen af Syffilis insons. Angaaende det svage Punkt i denne Foranstaltning, at man ikke med Bestemthed kan afgjøre, hvor længe Isolationen skal være, for at vedkommende Patients Smittefarlighed kan erklæres hævet, skal man henvise til Udtalelser i det Følgende.

Angaaende de Bestemmelser i Lov af 10de April 1874, som hjemle Politiet Ret til at stride ind mod den hemmelige Prostitution, kan Kollegiet kun udtale sin Overbevisning om deres ubestridelige Nytte.

At den hemmelige Prostitution er Hovedkilden til Udbredelsen af veneriske Sygdomme i en Storstad, er en gammel Erfaring, som for Kjøbenhavns Vedkommende atter har faaet sin Bekræftelse ved nogle i den seneste Tid fremkomne Undersøgelser angaaende Prostitutionen i Kjøbenhavn (Pr. Læge J. Carlsen: Til Belysning af Prostitutionsspørgsmaalet. Kjøbenhavn 1888). Den Fare, der truer Samsundet fra den hemmelige Prostitutions Kvinder, ligger i, at Sygdommen (specielt Syffilis) som oftest hos dem faar Leilighed til at udvikle sig til den mest smittefarlige Form, inden den opdaages, og at Sygdommens Indflydelse paa disse Kvinders Almenbefindende i Reglen ikke er af den Natur, at de ikke forhindres i i denne smittefarlige Tilstand at leve af Utugt, tage Tjeneste og i det Hele færdes blandt andre Mennesker, for hvem deres Smittefarlighed, som oftest, ikke er iøinefaldende.

Naar saaledes Politiets Bestræbelser i 1886 og 1887 have bevirket, at 116 Kvinder med Syffilis i den mest smittefarlige Form ere blevne unddragne den hemmelige Prostitution i Kjøbenhavn og isolerede, indtil Helbredelse er fæst, maa dette betragtes som en stor Besjæring mod Befolkningen i Kjøbenhavn.

Forsaavidt man har villet paastaa, at Politiets store Myndighed overfør løsagtige Kvinder stulde lede til Misbrug, til en hderligere Demoralisation af de Anholdte, navnlig ved den af Mænd udførte tvungne Visitation, maa det antages, at en saadan Paastand savner Begrundelse og er udgaaet af Mangel paa Kjendskab til de hemmeligt prostituerede Kvinders Sædelighedstilstand. En diskretionær Myndighed maa indrømmes Politiet paa dette, saavel som paa mange andre Omraader, i alt Fald er denne Myndighed maare begrændset end udvidet ved Lov af 10de April 1874.

Der er fremsat den Formening, at Isolationen af Kvinder med frisk Syffilis stulde tabe sin væsentlige Betydning derved, at Vedkommende er smittefarlig ogsaa efter, at alle Tegn paa manifest Syffilis ere forsvundne, altsaa paa det Tidspunkt, da Isolationen i Almindelighed ophører. Det skal indrømmes, at man her, ligesom ved mange akute In-